

Rep. nr. 38/14

*

NB-002-03
E/98018200

*

Tegensprekelijke
eindbeslissing van 25
september 2014

*

Beroep tegen de
beslissing van de
Bepaalde Kamer opge-
richt in de schoot van het
Comité van de Dienst
voor geneeskundige
controle van het RIZIV
van 19 december 2002

*

VAN RECHTSWEGE
UITVOERBAAR BIJ
VOORRAAD
NIETTEGENSTAANDE
CASSATIEBEROEP

KAMER VAN BEROEP die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten worden behandeld, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, bij artikel 144, § 3 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994.

BESLISSING

In de zaak van : Dr. A..., gynaecoloog, wonend te XXXX,

Appellant, die in persoon verschijnt, bijgestaan door mr B , advocaat te XXXX, alwaar de appellant zijn woonplaats kiest

Tegen :

RIZIV – DIENST VOOR GENEESKUNDIGE
EVALUATIE EN CONTROLE, openbare instelling
van sociale zekerheid, met zetel te 1150 Brussel,
Tervurenlaan 211,

Geintimeerde, voor wie zijn verschenen, dr C ,
geneesheer-inspecteur, en de heer D , attaché,
ambtenaren bij de geintimeerde

*
* * *

Op de openbare terechtzitting van 26 juni 2014 heeft geen enkele partij de toepassing gevraagd van artikel 18, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 9 mei 2008 tot bepaling van de werkingsregels en het Procedurereglement van de Kamers van eerste aanleg en van de Kamers van beroep bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het RIZIV.

*
* * *

VOORGAANDEN IN DE PROCEDURE

Gelet op de gedingstukken, in het bijzonder.

- het dossier van de DGEC van het RIZIV;
- de bestreden beslissing van 19 december 2002 van de Beperkte Kamer opgericht in de schoot van het Comité van de Dienst voor geneeskundige controle van het RIZIV, betekend aan huidig appellant op 13 januari 2003;
- de beroepsakte van 27 januari 2003, ontvangen ter griffie op 28 januari 2003;
- de conclusies voor de geïntimeerde van 14 november 2006, ontvangen ter griffie op 16 november 2006,
- de conclusies voor de appellant van 21 maart 2007, ontvangen ter griffie op 23 maart 2007;
- de syntheseconclusies voor de geïntimeerde van 6 februari 2008, ontvangen ter griffie op 8 februari 2008;
- de syntheseconclusies voor de appellant van 11 juni 2014, ontvangen ter griffie op 11 juni 2014;
- de syntheseconclusies voor de geïntimeerde van 19 juni 2014, neergelegd ter griffie op 19 juni 2014;
- het proces-verbaal van de zitting van de Kamer van Beroep van 26 juni 2014

Gehoord op de openbare terechtzitting van 26 juni 2014:

- mr B... in de uiteenzetting van de middelen en conclusies namens de appellant;
- dr. A in de uiteenzetting in zijn toelichting;
- dhr. D. in de uiteenzetting van het juridische luik van de middelen en conclusies namens de geïntimeerde,
- dr. C..., geneesheer-inspecteur, in de uiteenzetting van het medisch-technische luik van de middelen en conclusies namens de geïntimeerde.

De debatten, gevoerd in het Nederlands, werden gesloten, de zaak werd in beraad genomen en voor uitspraak gesteld op de openbare terechtzitting van 25 september 2014, eerste nuttige zitting van de Kamer van beroep.

*
* *

DE TENLASTELEGGINGEN

Door de Dienst voor Geneeskundige Controle bij het RIZIV werd een onderzoek gevoerd naar de aanrekening van verstrekkingen door dr. A... aan de verplichte ziekteverzekering tijdens de periode van 1 april 1996 tot 31 december 1997

In het kader daarvan werd aan dr. A... het volgende ten laste gelegd :

- 1. Door lastgeving en interne ondertekende documenten te hebben toegelaten dat aan de verplichte Verzekering Geneeskundige Verzorging en Uitkeringen (VGVU) in zijn naam verstrekkingen worden in rekening gebracht die niet aanrekenbaar zijn omdat die verstrekking niet is opgenomen in de nomenclatuur. De hieraan gekoppelde honorariasupplementen voor dringende prestaties zijn in die omstandigheden evenmin aanrekenbaar.***

De Dienst was van oordeel dat het nummer 431410-431421 door Dr. A... ten onrechte werd gebruikt voor het honoreren van een kunstmatige inseminatie, die niet opgenomen is in de nomenclatuur

De verstrekkingen die voor kunstmatige inseminatie werden aangerekend tijdens de periode van 28/04/1996 tot 31/12/1997 zijn ten laste gelegd

Bij 308 verzekerden zijn er volgens de Dienst 876 verstrekkingen 431410 - 431421 ten onrechte aangerekend. De onterechte uitgave werd bepaald op 830 560 BEF (€ 20 589,04)

Bij 154 verzekerden zijn 246 verstrekkingen 599631 ten onrechte aangerekend als bijkomend honorarium. De onterechte uitgave werd bepaald op 177 239 BEF (€ 4 393,64)

Dr. A... was niet bereid om deze verstrekkingen terug te betalen.

- 2. Door lastgeving en interne ondertekende documenten te hebben toegelaten dat aan de verplichte Verzekering Geneeskundige Verzorging en Uitkeringen (VGVU) in zijn naam verstrekkingen worden in rekening gebracht die niet aanrekenbaar zijn omwille van een cumulverbod.***

De Dienst was van oordeel dat het blaaskatheterisme uitgevoerd in het kader van een gynaecologische heelkundige bewerking deel uitmaakt van deze bewerking en niet afzonderlijk kon worden gehonoreerd.

De onterechte uitgave voor verstrekkingen aangerekend in de periode van 28 april 1996 tot 31 december 1997 werd bepaald op 26 426 BEF en werd destijds terugbetaald door dr. A..., op een saldo van 174 BEF (€ 4,31) na, hetgeen aan een rekenfout wordt toegeschreven.

3. Door lastgeving en interne ondertekende documenten te hebben toegelaten dat aan de verplichte Verzekering Geneeskundige Verzorging en Uitkeringen (VGUV) in zijn naam verstrekkingen worden in rekening gebracht die niet aanrekenbaar zijn omwille van een cumulverbod.

De Dienst was van oordeel dat voor coagulatie van de baarmoederhals ten onrechte de verstrekking met rangnummers 353251-353242 werd aangerekend, terwijl hiervoor een specifieke omschrijving was opgenomen in de nomenclatuur (432110-432121).

De onterechte uitgave voor verstrekkingen aangerekend in de periode van 1 april 1996 tot 31 december 1997 werd bepaald op 9.798 BEF en werd door dr. A... terugbetaald

Synoptische tabel:

tenlastelegging	code	aantal verzekerde	aantal prestatie	bedrag (BEF)	bedrag (euro)
1.1	431410/431421	308	876	830560	20589,04
1.2	599631	154	246	177239	4393,64
2	113035/113046	139	154	26426	655,08
3	353231/353242	8	9	9798	242,89
Totaal				1044023	25880,65

De Dienst besloot, rekening houdend met de betalingen uitgevoerd voor de ten lastelegging 2 en 3, dat een saldo verschuldigd bleef van € **24.987**.

*
* *

DE BESTREDEN BESLISSING VAN DE BEPERKTE KAMER VAN 19 DECEMBER 2002

De Beperkte Kamer opgericht in de schoot van het Comité van de Dienst voor geneeskundige controle van het RIZIV besloot in de thans bestreden beslissing van 19 december 2002 om .

- een verbod op te leggen aan de verzekeringsinstellingen tot tegemoetkoming in de kosten der geneeskundige verstrekkingen verleend door dr. A... over een minimale periode van vijf dagen;
- krachtens het toenmalig artikel 156 van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994 de terugbetaling te vorderen van dr. A. van de som van € 24.987

Deze beslissing werd ambtshalve uitvoerbaar verklaard na het verstrijken van de beroepstermijn.

De beslissing van de Beperkte Kamer is in het bijzonder gesteund op volgende motieven :

*“In casu heeft de Beperkte Kamer i.v.m. de eerste tenlastelegging hoegenaamd geen opmerkingen omtrent het medisch-kwalitatief en wetenschappelijk aspect van de door dokter A... toegepaste werkwijze. **Alleen gebeurde de aanrekening van de bedoelde prestaties niet conform de voorgeschreven nomenclatuur-bepalingen.***

Tijdens zijn zitting van 31 maart 2000 besloot het Comité van de Dienst voor geneeskundige controle een vraag te stellen aan de Technisch Geneeskundige Raad. Deze laatste antwoordde zeer duidelijk dat de intra-uteriene kunstmatige inseminatie aan geen enkel onderdeel beantwoordt van de omschrijving van verstrekking 431410-431421.

Bijgevolg kan laatstgenoemde nomenclatuurcode niet gebruikt worden voor de aanrekening van een kunstmatige inseminatie

De Beperkte Kamer sluit zich aan bij het standpunt van de Technisch Geneeskundige Raad en stelt formeel dat sperma niet mag of kan beschouwd worden als commercieel therapeutisch product.”

Ten aanzien van de sanctie merkte de Beperkte Kamer op dat bedrieglijk opzet niet vereist is opdat deze kan worden toegepast en dat de weerhouden feiten inbreuken uitmaken op nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen.

De Beperkte Kamer oordeelde dat een passende sanctiemaatregel aangewezen was en hield bij de bepaling van de strafmaat rekening met alle elementen van het dossier, in het bijzonder het feit dat dr A . voor het eerst naar de Beperkte Kamer werd verwezen

DE VORDERINGEN VAN DE PARTIJEN IN HOGER BEROEP

1. De appellant vordert in het verzoekschrift tot hoger beroep
  - in hoofdorde de procedure van de Dienst voor Geneeskundige Controle van het RIZIV nietig te verklaren,
  - in ondergeschikte orde deze procedure ongegrond te verklaren op grond dat de betwiste prestaties terecht zijn aangerekend;
  - in uiterst ondergeschikte orde rekening houdend met de complexiteit van de interpretatie van het betrokken nomenclatuurnummer en met de goede trouw van de appellant, geen sanctie op te leggen en hem vrij te spreken van vervolging, minstens hem het voordeel te verlenen van de opschorting

Bij syntheseconclusie van 11 juni 2014 past de appellant de vorderingen aan Hij vordert het hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en bijgevolg .

- de bestreden beslissing van de Beperkte Kamer van 19 december 2002 teniet te doen en de ten opzichte van Dokter A hier gevoerde procedure volledig nietig te verklaren;
- voor zover de Kamer van Beroep zou beslissen tot de nietigheid van de beslissing van de Beperkte Kamer en/of niet zou beslissen tot de nietigheid van de hier gevoerde procedure.
  - *in hoofdorde:*
vast te stellen dat de redelijke termijn voor afhandeling van de zaak geschonden is en dat bijgevolg geen enkele sanctie aan Dokter A kan worden opgelegd,
  - *in ondergeschikte orde:*
vast te stellen dat tenlastelegging 1 ongegrond is, minstens geen aanleiding geeft om Dokter A . eender welke sanctie op te leggen;
  - *in meest ondergeschikte orde:*
indien de Kamer van Beroep toch een vordering tot terugbetaling zou opleggen voor de vermeend ten onrechte uitbetaalde prestaties, deze vordering minstens hoofdelijk op te leggen aan het XXXX en aan Dokter A . samen, en aan Dokter A het voordeel van betalingstermijnen toe te staan

2. De geïntimeerde vordert bij synthesebesluiten van 19 juni 2014

- het hoger beroep ontvankelijk, doch ongegrond te verklaren;
- de bestreden beslissing te bevestigen in die zin dat
  - de inbreuken bewezen zijn;
  - de appellant de ten onrechte aangerekende prestaties voor een bedrag van € 24.987 moet terugbetalen,
  - een passende geldboete wordt opgelegd.

*
*   *
*

DE BEROEPSGRIEVEN

1. Standpunt van de appellant

De appellant merkt vooreerst op dat het hoger beroep beperkt is tot tenlastelegging 1. De onder tenlastelegging 2 en 3 teruggevorderde bedragen werden volgens hem immers spontaan terugbetaald.

De appellant stelt dat de beslissing van de Beperkte Kamer van 19 december 2002 en de hier gevoerde procedure nietig zijn om volgende redenen

- (1) omdat de procedure volgens dewelke de onderzoeken door de Dienst moeten verlopen niet werd vastgelegd door het Comité. Dit maakt volgens de appellant een schending uit van artikel 141, §1, 3° van de

Z.I.V.-wet 1994, van het vertrouwensbeginsel van de algemene zorgvuldigheidsplicht.

- (2) omdat het Comité dat de leiding heeft over het onderzoek, tevens is belast met de verwijzing naar de Beperkte Kamer, hetgeen strijdig is met het beginsel van de structurele onpartijdigheid
- (3) omdat de samenstelling van de Beperkte Kamer onverenigbaar was met het beginsel van de structurele onpartijdigheid, meer bepaald omdat de voorzitter-magistraat tevens ondervoorzitter was van het Comité en het onmogelijk was om de onpartijdigheid van de overige zetelende leden te beoordelen.

Daarnaast beroept de appellant zich op een schending van de redelijke termijn, hetgeen volgens hem belet dat er alsnog een terugbetaling wordt opgelegd vermits er hierdoor geen degelijke bewijsvoering meer mogelijk is en de rechten van verdediging geschonden zijn

Ten gronde vraagt de appellant de eerste tenlastelegging af te wijzen als ongegrond. Hij stelt dat de aangerekende verstrekkingen beantwoorden aan de omschrijving van nomenclatuurnummer 431410-431421. Ondergeschiedt beroept hij zich op het feit dat de nomenclatuur verouderd was en niet in het nadeel van de arts mag worden gelezen.

Ten aanzien van de tweede en derde tenlastelegging herhaalt de appellant dat zij geen deel uitmaken van de procedure voor de Kamer van beroep en dat op deze grond ook geen vorderingen meer worden gesteld

Tenslotte vraagt de appellant ondergeschiedt dat, zo de eerste tenlastelegging gegrond wordt verklaard, er bij toepassing van de strafmaat rekening wordt gehouden met het feit dat hem niet langer een verbod op tegemoetkoming van de verzekeringsinstellingen kan worden opgelegd en dat rekening wordt gehouden met het feit dat hij niet het volledige bedrag van de erelonen heeft ontvangen, dat de hoofdgeneesheer mede verantwoordelijk is en dat het ziekenhuis hoofdelijk aansprakelijk is voor de terugbetaling van de ten onrechte betaalde prestaties.

2. Standpunt van de geïntimeerde

De geïntimeerde betwist de door de appellant ingeroepen nietigheid van de beslissing van de Beperkte Kamer van 19 december 2002 en brengt hiertegen in .

- (1) dat het onderzoek verlopen is conform het initiatiefrecht dat toekomt aan de Dienst voor Geneeskundige controle, dat de ingeroepen schending van artikel 141, §1, 3° van de Z.I.V.-wet 1994 bijgevolg zonder voorwerp is en dat er ten aanzien van onderzoeksdaden evenmin sprake kan zijn van een schending van beginselen van behoorlijk bestuur
- (2) dat zowel het Comité als de Beperkte Kamer optraden als bestuursorgaan, zodat de verwijzing naar het beginsel van structurele onpartijdigheid niet dienend is en dat het onpartijdigheidsbeginsel in

bestuurszaken moet wijken voor de wettelijke voorschriften die op deze organen van toepassing zijn

- (3) dat de onpartijdigheid van de Beperkte Kamer en de rechten van verdediging gewaarborgd zijn door de paritaire samenstelling van de leden met raadgevende stem en door de aanwijzing van een magistraat als voorzitter met beslissingsrecht. De geïntimeerde wijst ook op de mogelijkheid tot het aanvechten van de beslissing van de Beperkte Kamer bij de Kamer van beroep en vervolgens bij de Raad van State

Daarnaast stelt de geïntimeerde dat de vordering tot terugbetaling niet verjaard is en dat er evenmin sprake is van een schending van de redelijke termijn. De geïntimeerde is van oordeel dat artikel 6 EVRM op de procedure voor de Beperkte Kamer en voor de Kamer van beroep overigens niet van toepassing is. Bovendien wordt opgemerkt dat de appelland niet bewijst dat hij door een gebeurlijke vertraging in zijn rechten van verdediging zou zijn geschaad

Ten gronde stelt de geïntimeerde dat de prestaties die volgens de eerste tenlastelegging ten onrechte zijn aangerekend, niet voldoen aan de voorwaarden daartoe gesteld in de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen en dat de nomenclatuur duidelijk is. De geïntimeerde benadrukt dat de inspuiting intra-uterien gebeurt en niet in de eileider, zodat niet voldaan is aan de vereiste van een intratubaire inspuiting.

De geïntimeerde vraagt dat een passende geldboete wordt opgelegd en stelt dat de straf kan bestaan in het uitspreken van een loutere schuldigverklaring.

De geïntimeerde meent tenslotte dat er geen aanleiding is om te gewagen van een hoofdelijke aansprakelijkheid van het ziekenhuis aangezien de prestaties voor rekening van de zorgverlener zijn geïnd.

*
*   *
*

BEOORDELING

1. De ontvankelijkheid van het hoger beroep

Het hoger beroep werd tijdig en regelmatig ingesteld. Het is ontvankelijk.

2. De gegrondheid van het hoger beroep

2.1. De exceptie van nietigheid

Door de appelland worden een reeks grieven tegen de beslissing van de Beperkte Kamer van 19 december 2002 geformuleerd, welke moeten leiden tot de vaststelling dat deze beslissing en bijgevolg ook de ganse

procedure nietig zijn

Deze stelling kan evenwel niet worden bijgetreden

2.1.1. Vooreerst past het op te merken dat deze grieven niets afdoen aan de taak van de Kamer van Beroep om te oordelen over de ingeroepen tenlasteleggingen en de vordering tot terugbetaling

Als uitgangspunt geldt dat het Comité van de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle en de Beperkte Kamer ter zake niet als een administratief rechtscollege, maar als bestuursorganen zijn opgetreden, terwijl de Kamer van Beroep als rechtscollege uitspraak doet, in eerste en laatste aanleg, met volle rechtsmacht (RvSt 29 oktober 2007, nr 176 303)

Door het beroep tegen de beslissing van het Beperkte Kamer wordt de zaak aldus in haar geheel voorgelegd aan de Kamer van Beroep en heeft deze laatste volledige beoordelingsbevoegdheid zowel ten aanzien van de feiten, als ten aanzien van het recht. De beslissing van de Kamer van Beroep komt in de plaats van die van de Beperkte Kamer, ongeacht of het beroep wordt ingewilligd, dan wel verworpen

Zelfs indien de beslissing van de Beperkte Kamer moet worden vernietigd op basis van de excepties ingeroepen door de appellant, dan nog moet de Kamer van Beroep zelf uitspraak verlenen. In die zin is het dan ook de vraag welke weerslag de excepties van nietigheid kunnen hebben op de oplossing van het geschil ten gronde en welk belang zij vertonen.

2.1.2. Volledigheidshalve wenst de Kamer van Beroep op te merken dat de excepties overigens niet gegrond zijn

2.1.2.a) Dit geldt vooreerst voor de ingeroepen schending van artikel 141, § 1, 3° van de Z.I.V -wet

In dit artikel werd bepaald dat het Comité van de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle (destijds Dienst voor geneeskundige controle) onder meer belast is met het bepalen van de procedure volgens welke de onderzoeken worden ingesteld en gevoerd en met het uitoefenen van toezicht hierop.

Tegelijk werd in hetzelfde artikel bepaald dat dit geen afbreuk doet aan het initiatiefrecht van de Dienst zelf

De appellant klaagt aan dat hem geen procedurereglement bekend is, doch toont niet aan dat dit op straffe van nietigheid van het onderzoek zou zijn voorgeschreven

Bovendien blijkt het onderzoek ter zake conform het voormelde artikel 141, §1, 3° van de Z I V -wet te zijn gevoerd op initiatief van de Dienst voor geneeskundige controle en onder toezicht van het Comité. De nota voor het Comité, waarin de aanleiding tot het onderzoek en de methodologie van het onderzoek werden beschreven, staven dit immers (cf blz 1 en 7

nota voor het Comité nr. 2000/023).

In deze omstandigheden toont de appellant niet aan op welke gronden er tot de nietigheid van de procedure kan worden besloten.

Er werd evenmin aangetoond dat er sprake zou zijn van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur. Op welke grond deze beginselen ook op loutere onderzoeksdaden van toepassing zijn, is vooreerst de vraag. Bovendien dient te worden herhaald dat Dienst voor geneeskundige controle ter zake conform de wet het initiatief voor het onderzoek genomen en dit onderzoek via de nota aan het Comité op een transparante wijze aan het toezicht van dit Comité heeft onderworpen. Dat de Dienst hierbij principes als het vertrouwensbeginsel of de algemene zorgvuldigheidsplicht zou hebben geschonden, blijkt niet

2.1.2.b) De appellant beroept zich in de tweede plaats op een onregelmatige verwijzing van de zaak door het Comité.

Deze stelling is gesteund op een naar het oordeel van de appellant onrechtmatige cumulatie van functies doordat het Comité zowel belast is met het onderzoek, als met de verwijzing van de zaak naar de Beperkte Kamer. Dergelijk uitgangspunt kan echter niet worden bijgetreden

Zoals door de appellant zelf aangegeven, dient vooreerst te worden vastgesteld dat beide bevoegdheden van het Comité bij wet zijn bepaald.

In tegenstelling tot hetgeen de appellant wil doen aannemen, vormen deze wettelijke bevoegdheden van het Comité geen reden om te gewagen van een schending van het beginsel van structurele onpartijdigheid

Het uitgangspunt, nl dat het Comité als een onderzoeksorgaan optreedt, strookt niet met het wettelijk kader. Het onderzoek wordt gevoerd door de Dienst voor geneeskundige controle en evaluatie, die een initiatiefrecht heeft en dit ter zake ook heeft aangewend. Krachtens de wet is het Comité belast met de leiding en het toezicht over het onderzoek, alsook met de verwijzing van de zaak naar de Beperkte Kamer. Dat deze bevoegdheden van het Comité het recht op een objectief onderzoek in de weg zouden staan en blijf zouden geven van een schending van het onpartijdigheidsbeginsel, kan niet worden aangenomen. Het onderzoek werd immers door een ander orgaan gevoerd.

Enige grond tot nietigheid kan het tweede middel van de appellant niet opleveren.

2.1.2.c) De appellant beroept zich ter staving van de nietigheid tenslotte op een onregelmatige samenstelling van de Beperkte Kamer.

De appellant stelt dat leden van het Comité die het dossier hebben verwezen, op straf van schending van het onpartijdigheidsbeginsel niet kunnen zetelen in de Beperkte Kamer. Hij stelt vast dat de voorzitter-magistraat van de Beperkte Kamer ondervoorzitter was van het Comité en

dat het voor het overige niet mogelijk was om de samenstelling van het Comité op het ogenblik van verwijzing te achterhalen

Een en ander kan evenwel geen aanleiding geven tot nietigheid van de beslissing van de Beperkte Kamer, laat staan tot nietigheid van de volledige procedure

De vergelijking die de appellant maakt met rechtsprekende organen gaat vooreerst niet op, gezien de Beperkte Kamer een bestuursorgaan is en geen rechterlijke, doch bestuurlijke beslissingen neemt Artikel 6 EVRM is op dit bestuursorgaan niet van toepassing

Ten aanzien van de samenstelling van de Beperkte Kamer past het bovendien te wijzen op het feit dat deze overeenkomstig de wet werd voorgezeten door een magistraat en dat in een paritaire samenstelling werd voorzien Dergelijke samenstelling staat garant voor onpartijdigheid De vaststelling dat deze leden gezeteld hebben of kúnnen gezeteld hebben in het Comité op het ogenblik van de verwijzing, doet hieraan geen afbreuk.

Tenslotte past het te herhalen dat, zelfs indien een gebrek aan onpartijdigheid wordt vastgesteld en dit tot nietigheid van de beslissing van de Beperkte Kamer aanleiding zou geven, dit niet belet dat de Kamer van beroep thans met volle rechtsmacht dient te oordelen over de vordering van de Dienst voor geneeskundige controle en evaluatie

Besluit

De exceptie van nietigheid kan niet worden bijgetreden

De middelen die de appellant aanhaalt, laten hoe dan ook niet toe om te besluiten dat de zaak thans niet meer te beslechten is door de Kamer van beroep

2.2. De schending van de redelijke termijn

De appellant werpt op dat het beginsel van de redelijke termijn voor de behandeling van de zaak is geschonden

De Kamer van beroep is van oordeel dat de schending van de redelijke termijn in deze zaak bezwaarlijk kan worden betwist en dit om volgende redenen

Het beginsel dat de zaak binnen een redelijke termijn moet worden behandeld, is ter zake van toepassing. Het is een algemeen rechtsbeginsel dat eveneens voor administratieve rechtscolleges geldt, en bijgevolg ook voor de Kamer van beroep. Op de vraag of dit beginsel ook krachtens artikel 6 EVRM van toepassing is, dient niet verder te worden ingegaan

Afgezien van de betwisting nopens de aanvangsdatum van de redelijke termijn en afgezien van de vraag of de behandeling van de zaak tot aan de beslissing van de Beperkte Kamer van 19 december 2002 binnen een redelijke termijn is verlopen, blijkt dit beginsel in het kader van het hoger beroep hoe dan ook te zijn geschonden

In dit verband kan immers niet worden voorbijgegaan aan een tijdsverloop van meer dan 11 jaar tussen het verzoekschrift tot hoger beroep en de behandeling van de zaak ter terechtzitting van 26 juni 2014.

De appellant kan daarentegen niet worden gevolgd in zoverre hij op grond van de schending van het beginsel van de redelijke termijn bij voorbaat besluit tot de afwijzing van elke terugvordering.

De overschrijding van de redelijke termijn heeft geen verval van de terugvordering tot gevolg. De Kamer van Beroep dient hierover op straffe van rechtsweigering nog steeds uitspraak te verlenen.

De te lange duur van de procedure kan in voorkomend geval wel worden betrokken bij de beoordeling van de bewijsvoering, bij het onderzoek naar het respecteren van de rechten van verdediging of bij het bepalen van de eventuele sanctie (RvSt 3 juni 2004, Monstrey, nr. 132.001; RvSt 10 juni 2004, Baelden, nr. 132.234).

De appellant stelt dat het tijdsverloop de bewijsvoering en de mogelijkheid om zich te verdedigen zou hebben bemoeilijkt en geschonden. Dit dient ten aanzien van de tenlasteleggingen echter ook concreet te worden aangetoond en zal, zo dit ter zake bepalend zou zijn, pas hierna worden besproken.

Ook de gevolgen bij het bepalen van een eventuele sanctie, komen in voorkomend geval pas aan bod bij de bespreking van de tenlasteleggingen zelf.

2.3. De tenlasteleggingen

2.3.1. Tenlastelegging 1

De eerste tenlastelegging betreft de aanrekening van de verstrekking "431410-431421 · Kymografische insufflatie der eileiders en/of inspuiting van contrastmiddel voor hysterosalpingografie en/of intratubaire inspuiting van therapeutisch product .. K 25" terwijl de werkelijk verleende verstrekking niet overeenstemt met deze omschrijving.

Dit vormt volgens de geïntimeerde een inbreuk op het artikel 14 g) van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen. Het voormelde nomenclatuurnummer werd volgens de geïntimeerde met name ten onrechte aangerekend voor het insemineren van sperma in het kader van een intra-uteriene inseminatie. Deze verstrekking is pas jaren later in de nomenclatuur is opgenomen.

Ten gronde vraagt de appellant de eerste tenlastelegging af te wijzen als ongegrond. Hij stelt dat de aangerekende verstrekkingen beantwoorden aan de omschrijving van nomenclatuurnummer 431410-431421. Ondergeschikt beroept hij zich op het feit dat de nomenclatuur verouderd was en niet in het nadeel van de arts mag worden gelezen.

Binnen het kader van deze betwisting is de Kamer van beroep van oordeel dat de tekst van het hoger vermelde nomenclatuurnummer, in het bijzonder de omschrijving "*intratubaire inspuiting van therapeutisch product*" te vaag is om in de gegeven omstandigheden tot een manifeste inbreuk te kunnen besluiten.

Wat al dan niet als "therapeutisch product" kan worden beschouwd, werd niet nader omschreven.

De Beperkte Kamer oordeelde dat sperma niet mag of kan beschouwd worden als een 'commercieel therapeutisch product'.

De appellant brengt hiertegen in dat er wordt gewerkt met gewassen zaadcellen waaraan antibiotica is toegevoegd en dat dit wordt aangewend met een therapeutisch oogmerk, nl. als middel tegen natuurlijke onvruchtbaarheid of ter voorkoming van overdracht van erfelijke aandoeningen.

Deze toelichting van de appellant wordt op zich niet betwist en toont aan dat de gewassen zaadcellen in de gegeven omstandigheden vanuit de behandeling en doelstelling van de verstrekking als "therapeutisch product" kunnen beschouwd worden.

Bovendien is ook de handeling zelf, nl. een "intratubaire inspuiting", in de nomenclatuur niet verder afgebakend.

Of het met name om een rechtstreekse inspuiting in de tubae moet gaan of niet, werd niet nader gespecificeerd. De appellant argumenteert dat een intra-uterinaire inseminatie de facto neerkomt op een intratubaire injectie, aangezien de tubae moet worden bereikt voor de bevruchting van de eicel.

Bij gebrek aan nadere omschrijving of aflijning van het begrip "intratubaire inspuiting" kan niet zonder meer worden vastgesteld dat de verstrekking die de appellant heeft verricht, de grenzen van dit begrip duidelijk te buiten gaat.

Dit wordt door de geïntimeerde ook niet aangetoond. Het blijkt immers niet dat de vergelijking die hiervoor met andere prestaties wordt gemaakt, gelet op de specifieke omschrijving van deze verstrekkingen in de nomenclatuur, ter zake zou opgaan.

Ook het antwoord ingewonnen bij de Technische Geneeskundige Raad in 2002 laat niet toe om de stelling van de geïntimeerde te onderschrijven. Dit advies is ter zake vooreerst niet bindend. Het toont overigens veeleer

aan dat de nomenclatuur op dit punt minstens onduidelijk is, vermits zij volgens deze Raad in 2002 aanleiding gaf tot een voorstel van interpretatieregel.

Op grond van de voormelde overwegingen dient naar het oordeel van de Kamer van beroep te worden besloten dat de inbreuk op de nomenclatuur niet afdoende vaststaat.

Het ontbreekt in de omschrijving van de nomenclatuur aan een duidelijke aflijning, met als gevolg dat de aanrekening van de prestaties door de appellant niet kan geacht worden strijdig te zijn met de nomenclatuur. De nomenclatuurcodes dienen immers duidelijk en ondubbelzinnig te worden omschreven en zo dit niet het geval is, kan dit niet in het nadeel van de zorgverlener gelden (cf. RvSt. 2 oktober 2003, nr. 123 741, T. Gez. 2004-05, 205, noot DEWALLENS, F en DE GENDT, T)

Dat er jaren later een nieuw nomenclatuurnummer is ingevoegd voor deze verstrekking, doet aan de voormelde vaststellingen evenmin afbreuk en is geen reden om tot een schending van de destijds geldende nomenclatuur te besluiten.

De eerste tenlastelegging kan niet worden weerhouden.

De vordering van de geïntimeerde tot terugbetaling van prestaties die op grond van deze inbreuk ten onrechte zouden zijn aangerekend, is bijgevolg ongegrond. Hetzelfde geldt voor de vordering tot het opleggen van een passende sanctie in zoverre deze is gesteund op de eerste tenlastelegging.

De beslissing van de Beperkte Kamer dient op dit punt te worden vernietigd.

2.3.2. Tenlastelegging 2 en 3

De Kamer van beroep stelt vast dat de beslissing van de Beperkte Kamer door de appellant niet wordt betwist in zoverre de tweede en derde tenlastelegging werden weerhouden.

De appellant stelt dat het bedrag dat uit hoofde van deze tenlasteleggingen terugggevorderd werd, destijds spontaan terugbetaald werd. Dit staat niet ter discussie.

De partijen bevestigen bovendien terecht dat de door de Beperkte Kamer opgelegde sanctie, nl. het verbod op tegemoetkoming van de verzekeringsinstellingen, ingevolge de tussengekomen wetswijzigingen niet kan worden gehandhaafd.

Tegelijk moet worden vastgesteld dat de Kamer van beroep ingevolge het verstrijken van de redelijke termijn ook niet kan ingaan op de vraag van de geïntimeerde om een passende sanctie op te leggen.

De beslissing van de Beperkte Kamer dient ten aanzien van de opgelegde sanctie bijgevolg integraal te worden vernietigd

*
*   *
*

OM DEZE REDENEN,

DE KAMER VAN BEROEP die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden,

Gelet op de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, in het bijzonder op de artikelen 144 en 145, en op artikel 112 van de Gezondheidswet van 13 december 2006,

Na beraadslaging in overeenstemming met het bepaalde in artikel 145 van de gecoördineerde wet, en artikel 19 van het Procedurereglement,

Recht doende op tegenspraak.

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gegrond

Vernietigt de bestreden beslissing van de Beperkte Kamer van het Comité van de Dienst voor geneeskundige controle van 19 december 2002, behoudens in zoverre de tweede en derde tenlastelegging werden weerhouden.

Opnieuw wijzend.

Wijst de eerste tenlastelegging af als ongegrond bij gebrek aan bewijs.

Wijst de vordering van de Dienst voor geneeskundige controle en evaluatie ingesteld bij het RIZIV tot terugbetaling van de som van € 24 987 uit hoofde van ten onrechte aangerekende prestaties bedoeld onder de eerste tenlastelegging af als ongegrond.

Wijst de vordering van de Dienst voor geneeskundige controle en evaluatie ingesteld bij het RIZIV tot het opleggen van een sanctie af om de redenen die hoger zijn vermeld

Aldus uitgesproken door de voorzitter op de buitengewone openbare

terechtzing van 25 september 2014 van de Kamer van Beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, opgericht bij artikel 144 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, en ondertekend door:

- mevrouw Marijke DEMEDTS, raadsheer in het Arbeidshof te Gent, voorzitter van de Kamer van Beroep,
- De heer Martin VOLCKE, griffier van de Kamer van Beroep

Volgen de handtekeningen:

De griffier,

De Voorzitter,

Martin VOLCKE

Marijke DEMEDTS.

De Kamer van Beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, die in die taal de zaak heeft gehoord en er in die taal over beraadslaagde, was samengesteld uit mevrouw Marijke DEMEDTS, magistraat-Voorzitter, en dr. Benjamin DE BRUYN en dr. André TIELENS, leden voorgedragen door de verzekeringsinstellingen, alsmede dr. Johan DIERICK en dr. Johan BOCKAERT, leden voorgedragen door de representatieve organisaties van het geneesherenkorps, de leden-geneesheren hebben aan de beraadslaging deelgenomen bij wege van advies. De Kamer van Beroep werd bijgestaan door de heer Martin VOLCKE, griffier in de Kamer van Beroep.